

Szeret engem,
de mást is szeret

Suddenly FORBIDDEN

hozzáférés megtagadva

fine
selection

ELLA FIELDS

ELLA FIELDS

Suddenly
FORBIDDEN

hozzáférés megtagadva

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2021

*Az olvasóimnak.
Köszönöm, hogy a szívetekbe zártátok a szavaimat.*

EGY

Daisy

Hétévesen

A fű a bokámat verdeste, a tudóm égett, és könnyek csorogtak le az arcomon, miközben futottam, ahogy csak a lábam bírta a lila, sötétedő ég alatt a mezőre.

– Daisy!

A hangja eljutott a fülemig, de nem álltam meg. Nem tudtam megállni. Addig, amíg egy alattomos gödör miatt fenékre nem estem.

A franca!

Levegőért kapkodva megnéztem a bokámat, felnyögtem, majd hanyatt dőltem a pitypangok tengerébe. Hallottam, hogy a gazon átvágva közeledik, léptei lágy dallamot suhogtak, amitől becsukódott a szemem.

Éreztem, hogy a reggeli eső utáni hideg sár átszivárog a leggingsemen és a pólómon. Bár anya tüzet okádott volna, ha most lát, nem tudtam magam rávenni, hogy felüljek.

– Hát itt vagy! – A léptei a fejem mellett lassultak le. – A fenébe, majdnem rád léptem!

– Mondhatod is, nem kell ordítani, fikafej. Jesszusom! – Arra nyitottam ki a szemem, hogy Quinn arca kitakarja a naplemente utolsó színeit.

Nevetett, majd levágódott a földre, és mellém feküdt. Felfelé néztem, és láttam, hogy a színek belevesznek az éjszakai égbe, míg néhány csillag ragyogva életre kel.

– Mi a baj? – kérdezte Quinn egy perc elteltével. – A kakas az oka? Szípoztam egyet, és hazudni akartam, de nem tudtam.

– Miért kellett ezt tennie apukádnak?

– Azt mondja, nem lehet túl sok kakast tartani. Gondokat okoz a tyúkudvarban. – Sóhajtott. – Bármit is jelentsen ez.

– Jó, de hazavihettem volna.

Quinn újra felnevetett, amitől önkéntelenül elmosolyodtam.

– Micsoda? Csatlakozott volna Frederickhez? Nem jönnek ki valami jól anyukáddal.

Pár hónappal korábban Quinn apukája vonakodva, de megengedte, hogy megmentsem Fredericket, a kakast. Nem volt egy barátos vagy ölelni való háziállat, de anya egy pillantást vetett a fészkelődő baromfira a kezemben és a könnyörgő, könnyes szememre, és azt mondta, megtarthatjuk, amíg nem talál neki otthont. Mint kiderült, senkinek nem volt szüksége még egy kakasra a kisvárosunkban.

Ami jó volt nekem és Frednek, viszont rossz anyának.

Ujjak súrolták az enyéimet a fűben. Odafordítottam a fejem, amikor Quinn meleg keze ráfonódott az enyémmre.

– Anyukád haragudni fog, hogy tiszta sár lettél, pedig nem is lett volna muszáj – bukott ki belőlem.

Quinn csak mosolygott, s közben kivillantak a fogai, amik túl nagyok voltak a nyolcéves arcához. Mégis úgy gondoltam, ő a legjóképűbb fiú egész Clarelle-ben. Akkor is, amikor túl erősen húzta meg a copfomat, vagy azt hitte, vicces sárcsomókat dobálni rám.

– Nem fogja érdekelni, amint elmagyarázom.

– Azt fogja gondolni, hogy mostanában egy bógőmasina vagyok.

– A gondolatra összeszorult a szívem. De nem tudtam mit csinálni, mert magam előtt láttam, ahogy még egy kakas rohangál fejvesztve.

Éreztem, hogy rémálmom lesz, amint elalszom.

– Sosem gondolná ezt. Majd megint azt mondja, hogy szerelmes vagyok, és azt a fura arcot fogja vágni.

Elmosolyodtam, és figyeltem, ahogy Quinn hosszú szempillái megremegnek, miközben engem néz.

– Mit jelent az, hogy szerelmes?

Úgy tűnt, egy pillanatig elgondolkozik, majd kissé megvonta a vállát.

– A fene tudja. Biztos azt, hogy megint valami butaságot csinálok.

– A kakas... – nyeltem egy nagyot –, meghalt a kakas?

Quinn összevonta világos szemöldökét.

– Igen, Dais. Halott.

A könnyeim az arcomat áztatták, majd a szőke hajamba hullottak.

– Ne sírj! – Quinn elszontyolodott, és megszorította a kezem. –

Hé, talán eltemethetnénk?

– Tényleg? Hogyan? – kérdeztem szipogva.

Mosolyogva elengedte a kezem, amíg felállt, majd újra megfogta, hogy talpra segítsen.

– Gyere, megmutatom!

Miközben egymást kergettük a pajtáig, az ég már feketébe burkolózott, és hallottam, hogy Quinn anyukája a nagy farmházuk tornácáról hívja őt.

– Két perc, anya! – kiabálta.

Megragadta a gyerekméretű ásót, ami a karácsonyra kapott készletében volt, és odavezetett a hátsó udvaron lévő fűzfához, ahol a kedvenc kerékhintánk lágyan mozgott a szellőben.

Leültem és néztem, ahogy Quinn az ásással küszködött, majd úgy döntöttem, segítek neki.

Négykézláb ástam a földet, amíg egy keskeny lyukat nem kapunk, ami éppen elég lehetett szegény kakasnak.

A hintán ülve követtem a tekintetemmel, ahogy visszarohan a pajtához, és hallgattam a tücsök ciripelését, miközben a hideg levegő végigsöpört kipirult arcomon.

Öt perc múlva tért vissza, és megkért, hogy csukjam be a szemem. Megtettem, mert tudtam, hogy mit húz ki a kezében lévő zsákból. Hallottam, hogy a kimúlt kakas puffanva a porba zuhan.

– Oké, akarod, hogy betemessem?

Bólogattam, majd kinyitottam a szemem, de félrenéztem, amíg befedte a lyukat. Amikor befejezte, gyorsan gyűjtöttem pár követ a környéki patakából, és csillag alakban elhelyeztem őket a földkupac tetején.

– Miért csillag? – kérdezte Quinn.

– Így nincs egyedül. Játshat a többi kakassal és tyúkkal az égben.

Quinn furcsán nézett rám, amikor felálltam és beledörzsöltem a koszos kezemet a nadrágomba.

– Mi van? – kérdeztem elgondolkodva, miközben a ház felé sétáltam.

– Egy nap elveszlek feleségül, Daisy June.

Elakadt a szavam és földbe gyökerezett a lábam.

Csípőre tett kézzel megfordultam, remélve, hogy az önelégült mosoly az arcomon elrejtí a furcsa érzést a pocakomban.

– Igazán?

Bólogatott és úgy vigyorgott, mint amikor azt hiszi, mindent tud.

– Aha. Egy nap, miután elvégeztük az egyetemet, és én átvettem a farm irányítását, te leszel a feleségem. – Közelebb lépett, és a szívem ijesztően gyorsan vert. – Gondoskodom róla, hogy ne kelljen többé végignézned, ahogy levágják egy kakas fejét.

Megragadta a kezem, majd lehajolt, és éreztem ajka meleg érintését a ragacsos arcomon.

Nem szólt semmit, ahogy én sem. Vigyorral az arcunkon vágunk át a gazon, a csillagok mosolygó közönségként ragyogtak mögöttünk.

Akkor nem jöttem rá, hogy mi történt. Hogy miért éreztem azt, hogy a szívem a fülemben visszhangzik, vagy miért vigyoroxtam napokkal később is.

Visszagondolva döbrentem rá, hogy ez volt az első alkalom, amikor Quinn Burnell ellopta a szívem egy hatalmas darabját.

KETTŐ

Daisy

Most

Kicsomagoltam az ágyneműmet az utolsó dobozból, és próbáltam nem forgatni a szemem.

– Anya, csak egy órája mentél el! Jól vagyok.

Siránkozó hangot hallatott.

– Ó, sajnálom! – szipogott, majd motyogni kezdett. – Csak annyira messze leszel! Azt hittem, el tudom viselni... és jaj, istenem! Hagyd, hogy aggódjak még egy kicsit, oké? Szükségem van rá.

A vállam és a fülem közé szorítottam a telefonom, amíg a lepedő utolsó sarkát ráhúztam az egyszemélyes matracomra.

– Oké – mondtam beletörődve. – Azt hiszem, megengedhetem még egy-két percre.

Felnevetett.

– Ne szemtelenkedj! Nem számít, hogy tizennyolc éves vagy, szólok apádnak, hogy forduljunk vissza, ifjú hölgy!

Apa mondott neki valamit a háttérben, mire felsóhajtott.

– Oké, apád szerint rád akaszkodok, és ha azt akarom, hogy visszahívj, akkor le kell nyugodnom.

Nevettem, majd megragadtam az ágytakaróm, és ráterítettem az ágyra.

– Szeretlek anya, és ha nem tudom fogadni a hívásod, vissza foglak hívni. Rendben?

Hangosan és nehézkesen kifújta a levegőt.

– Rendben. – Elhallgatott egy pillanatra. – Szeretlek, édesem!

– Viselkedj! – kiáltotta apa. – Maradj távol az alkoholtól, amit nem te töltöttél ki. Jobb, ha inkább a kollégiumban maradsz. Ha bulizol, megbuksz. Nem akarsz megbukni, ugye?

– Joseph! – szólt rá anya. – Jól van, mi megyünk. Szeretünk!

– Én is szeretlek titeket. Hamarosan telefonálok – ígértem mosolyogva.

Miután leraktam és ledobtam a telefonomat a régi bükkfa éjjeliszekrényre, megfogtam a párnáimat, és a fejrészhez hajítottam őket, majd hátraléptem, hogy szemügyre vegyem az új lakhelyemet.

Nem is volt rossz. És nem is a legjobb, de tudtam, hogy nem várhatok túl sokat, amikor besétáltam a magas, barna tégláépületbe. Neten kikutattam mindent. Mondjuk úgy, hogy megszállottan. Ha mégis eltévedek annak ellenére, hogy órákat töltöttem hunyorogva térképek, épületek, fórumok és utcák előtt, akkor úgy hiszem, megérdemlem.

Gray Springs Egyetem. Végre!

Vigyorogva az apró szoba festett téglafalaira pillantottam. Nehéz lett volna bármit is felakasztani rájuk, nemhogy a rajzaimat. De biztos voltam benne, hogy azért majd megpróbálok.

Kilapítottam az üres dobozokat, és a szekrényem tetejére raktam őket régi vázlatfüzetek meg portfóliók mellé, amikor kinyílt az ajtó.

– Anya, a francba! – Egy világosbarna hajú lány vágódott be egy alacsony, természetes nőt követve. – Kopognod kellett... – a lány rám nézett, majd összerezett – volna.

– Szia! – mondtam, ahogy becsuktam a szekrényem ajtaját, majd összefontam a karomat magam előtt. – Te lennél a szobatársam?

– Pippa, ezek téglafalak! Mi fog majd melegen tartani télen? – A nő csettintett a nyelvével, majd a bevetetlen ágyról az enyémre pillantott, és ráébredt, hogy más is van ott rajtuk kívül. – Jaj! – visított fel, és kezét a szívéhez kapta, majd enyhén barázdált arca felderült gyönyörű mosolyától. – Elnézést, Terry vagyok, Pippa anyukája.

Közelebb lépett, hogy kezét rázzon, mire én kiszabadítottam a kezemet, hogy ezt meg is tehesse.

A lány – Pippa, gondolom – felnyögött:

– Sajnálom.

Elhúztam a kezem, Terry pedig a szemöldökét összevonva a lányára pillantott, és csípőre tette a kezét.

– Ne légy zavarban, Pip! Én csak... – belépett a szobába, majd elfintorodott, ahogy végighúzta az ujját a másik ágy melletti poros éjjeliszekrényen – aggódok.

– Hát... – mondta Pippa –, kevesebb aggódást és több kicsomagolást, oké? – Rám mosolygott. – Micsoda bemutatkozás! Hogy hívnak?

– Daisy. Én... pár órája értem ide.

Körbenézett.

– Azta! Te aztán nem vesztegeted az idődet.

Nem, gondoltam magamban. Már épp eleget vesztegettem.

– Izgatott vagyok, azt hiszem. – Megmozgattam a kezeimet, majd megpillantottam a radiátort. – Van fűtés – mutattam rá, amíg

Terry továbbra is a szobát tanulmányozta, és közben dűnnyögött. – Anyukám is aggódott.

Terry abbahagyta a mérgelődést, és a radiátorra pillantott. Mosolyogva elindult, hogy szemügyre vegye.

– Helyes, nagyon helyes. Oké – tapsolt –, miért nem kávézunk egyet?

Megdermedtem, a tekintetem Terry és Pippa közt ugrált.

– Anya, az órák néhány nap múlva kezdődnek. Még ki kell pakolnom és berendezkednem.

Ennek gondolatára Terry ajka megremegett, majd felvidult, amikor rám nézett.

– Daisy? Meg kellene ismernünk egymást.

– Anya! – mordult fel Pippa, én meg rádöbbsentem, hogy milyen könnyű dolgom is van az én erősen ragaszkodó anyukámmal. – Légyszi! Hozzuk a cuccaimat!

– Oké, oké – sóhajtott Terry.

– Segíthetek? – kérdeztem, nem állt szándékomban ugyanis ott ácsorogni, amíg ők megmásznak három lépcsősort.

Hálás pillantásokat küldtek felém, és a következő húsz percben felvonszoltunk három bőröndöt, tíz dobozt és három hátizsákot a kis terepjárójukból a kollégiumi szobánkba.

– Az a recepciós nem tűnik valami vidámnak – mormogta Terry, miközben az utolsó körünket tettük meg.

Tényleg nem tűnt annak. Állát a kezén pihentette, szemét le sem vette a magazinjáról, csak akkor mozdult meg, amikor megnyalta az ujját, hogy lapozzon.

– Biztos jó fej – dűnnyögte Pippa kifulladásra, ahogy az utolsó bőröndöt rángatta maga mögött.

Leraktam a dobozt az ágya mellé, és beletöröltem a ruhámba a kezem. Szükségem volt egy zuhanyra, de elborzasztott a közös fürdőszoba gondolata.

Ez érdekesnek ígérkezett.

Pippa anyukája munkához látott, kicsomagolta és felhúzta az ágyneműt, összehajtotta a ruhákat, és berakta a fiókba, a maradékot pedig beakasztotta a szekrénybe. Már attól elfáradtam, ahogy néztem gyors, hatékony mozdulatait. Bár a mosolya és a céltudatossága miatt egyszerűnek tűnt.

Pippa felém fordult.

– Nem akarsz lelépni? – suttogta. Az ágyamon gubbasztva, bizonytalanul rápillantottam az anyukájára. – Észre sem fogja venni, hidd el. Legalább harminc perc, mire elkészül.

Megvontam a vállamat, és követtem őt, de a biztonság kedvéért felkaptam a kulcsaimat.

A kora szeptemberi napsütés gyönyörű volt, a szülővárosom közeleége pedig nosztalgiával és izgalommal töltött el.

– Honnan származol? – kérdeztem, miközben kikerültünk egy póló nélküli srácot, aki egy matracot egyensúlyozott a fején egy nem messze lévő magas épületből.

Pippa levette elkerekedett szemét a fiú mellkasáról, és rám nézett.

– Willowmina.

– Akkor a közelből. Mennyire lehet? Olyan három órára északra? Bólintott, majd megkérdezte.

– Te?

– Eredetileg Clarelle-ből. De néhány éve Watsonba költöztünk.

– Közelebb akartál lenni Clarelle-hez?

– Valami olyasmi. – Megvontam a vállam, de összeszorult a torokom az idegességtől és a reménytől.

Nyeltem egyet, ám az érzés visszatért, amikor egy csapat srác közelébe értünk, akik egy labdát dobáltak egymásnak a járdán. Beszélgettek, nevettek. Tágra nyílt szemmel, kétségbeesetten kutattam az után az egy dolog után, amire már két éve vágyok. Amikor rájöttem, hogy bámulom őket, pislogtam egyet, és kikerültük őket, füttyszó és hujjogás kíséretében.

Hol vagy?

– Biztos az egyik fiúkollégium – vélekedett Pippa, amikor egy pillanatra hátránézett. Kivett egy doboz mentolos cukorkát a zsebéből, felpattintotta a tetejét, és felém nyújtotta. – Cukorkát?

– Nem kérek, köszönöm.

Megrántotta a vállát, majd bedobott egypárat a szájába.

– Ez egy kicsit furán fog hangzani – rakta el a dobozt –, de szeretem a nyelvem alatt tartani. Imádom, ahogy csíp.

– Szóval szereted a savanyú dolgokat?

Összeráncolta tömpe orrát.

– Pfuj, nem!

– Ó, értem!

Öt perc séta után elértük az egyetem külterületét, és az utcán átvágva találtunk néhány boltot. Annak ellenére, hogy nem sokat beszélünk, és nem igazán ismertem Pippát, kellemesen éreztem magam.

Nem tudom, mit vártam öt nappal az órák kezdete előtt. Talán nyüzsgő diákokat. Bár elég sokan járnak ide, Gray Springs a többi egyetemhez képest kicsinek számít, és a középpontban a focicsapat áll, a Tomahawks. Azt hittem, az emberek hamarabb itt lesznek, mint mi.

Pippa megállt egy fagyizó előtt, aminek az ablakában egy felirat hirdette, hogy kisegítőt keresnek.

– Nem gond, ha beszaladok egy jelentkezési lapért?

A szél összeborzolta a kontyomat, kósza tincseim a számat és az arcomat csiklandozták, ezért megigazítottam őket. Bekukkantottam az ablakon.

– Egyáltalán nem. Itt megvárlak.

Egy virágagyást körülölelő homokkötőmbre leülve figyeltem Pippát, ahogy odasétál a rózsaszín pulthoz, hogy egy aranyos, régi stílusú sapkát viselő férfival beszéljen.

A nap megváltoztatta a színeit, miközben a délután kora estére váltott. A ruhám szélét szorongattam, mert viszketett a kezem, hogy megörökítem, ahogy az aranyló narancssárga fény végigtáncol a hatalmas téglapületeken. A kert pompás zöldjét színes virágok díszítették.

Elhatároztam, hogy meg is csinálom, mielőtt még elkezdődik a tanítás, és a közelgő téllal a kampusz elveszíti őszi élénkségét.

Elsétált mellettem egy nevetgélő lány, aki a barátját húzta maga után. Összeszorult a mellkasom, nagy levegőt vettem, majd lassan kifújtam.

Mi van, ha ennyi idő után úgy döntött, hogy mégsem jön ide?

Olyan érzés volt, mint egy szerencsés véletlen, ha egyszerűen csak feltűnünk itt. Mintha mindig is itt kellett volna újra egymásra találunk, és folytatni az utunkat a jövőbe. Együtt.

Kicsit naiv voltam – ahogy mindig is –, nevetséges gondolatokkal és túl sok bizalommal.

De hát Quinnről volt szó. Ha volt valaki, akiben bízhattam, aki-nél a szívem hagyhattam olyan hosszú ideje, az ő volt.

Mindig is ő.

– Elnézést – szabadkozott Pippa, amikor kilépett. – Viszont azt mondta, rész munkaidőben valószínűleg fel tud venni. Csak meg kell újra néznom az órarendemet.

Álltam és rámosolyogtam a lányra, akivel még nem voltunk barátok, de már idegenek sem.

– Nos, ez jól ment. Ki ne szeretné a fagyaltot?

– Ugye? – A nagy örömködésben majdnem elszakította a jelentkezési lapot. – Hoppá!

Nevetve visszafordultam a kampusz felé.

– A harminc perced valószínűleg lejárt.

– Ó, igen.

Visszatértünk a kollégiumhoz, ahol Pippa elújságolta a fagyizós munkájának a hírét az anyukájának, aki ragaszkodott ahhoz, hogy elvigyen minket vacsorázni, mielőtt elmegy.

– Nem vagyok éhes, de köszönöm – mentettem ki magam. – Kiadós volt az ebédem.

Igazat mondtam, de zavarni sem akartam őket, hiszen már csak ennyi időt tudtak együtt tölteni, utána hónapokig nem találkoznak. Plusz tudtam, hogy kínosan érezném magam, mert még nem ismerem őket olyan jól. Időre volt szükségem, hogy feldolgozzam ezt az egészet. Az új helyet, az érzéseimet és a dübörgő szívemet, amikor a jövőre gondolok.

Nem tehettem semmit. Hacsak nem próbálok a nyomára bukkanni a tanulmányi osztályon, ha egyáltalán szabad ilyesmit, várnom kellett. Ráadásul az érzélgős énem úgy gondolta, hogy romantikusabb lenne, ha véletlenül találkoznánk újra.

Már ha ugyanarra az egyetemre járni, ahova mindig is akartunk, véletlennek nevezhető.

Megragadtam a vázlatfüzetemet, és széthúztam az ágyam melletti kopott fehér függönyt. Kibámulva addig rajzoltam, amíg az ég fénye kialudt, és az utcai lámpák sárga pocsolyaként világították meg a járdát.

Miután megkockáztattam egy zuhanyt, és bár meglehetősen furcsa volt, megkönnyebbültem, amiért háborítatlanul tudtam megtenni, már az ágymban voltam, mire Pippa visszatért.

– Ó, Jézusom! Azt hittem, már soha nem fog elmenni. – Levette a balerinacipőjét, és bezárta az ajtót maga után.

Felültem, becsuktam a vázlatfüzetem, és kikapcsoltam a zenét a telefonomon.

– Megpróbált magával vinni?

Pippa elnevette magát, arcát a frissen bevetett ágyneműjébe temette, majd a könyökére támaszkodva rám nézett.

– Majdnem. – A mosolya néhány másodperc múlva szomorúvá vált. – Bénának tűnök, ha máris...

– Hiányzik? – Megráztam a fejem. – Nem, csak egy olyan lánynak, aki szereti az anyukáját.

Egy pillanatra rám meredt.

– Te és én jó barátok leszünk.

– Úgy gondolod? – kérdeztem, és magam alá húztam a lábamat.

– Igen – jelentette ki nyomatékosan. – Azt hittem, hogy össze leszek zárva egy szörnyű szobatarssal, tudod, olyannal, mint amilyeneket hallasz vagy filmekben láatsz.

– Én is – ismertem be.

– Még bármi megtörténhet – jegyezte meg, és felhúzta formás szemöldökét.

Nevetve bólogattam.

– Nem vagyok tisztaságmániás. Tiszta vagyok, de szeretek egy kis felfordulást.

Pippa elfintorodott.

– Ó, ne!

– Azt is mondják, hogy horkolok, ha nem aludtam eleget előző este.

– Elhallgattalak egy párnával – vigyorgott.

– Lehet, hogy megölsz.

Hanyatt vágta magát.

– Majd ügyesen csinálom.

Mindketten jót neveltünk, aztán én lefeküdtem, és a rücskös mennyezetre meredtem.

– Néha beszélek álmomban – szólalt meg Pippa egy perccel később.

– Mélyen alszom.

– Tisztaságmániás vagyok. Valószínűleg el fogom pakolni a cuccaidat, te meg majd keresed őket.

– Ez problémás lehet attól függően, hogy mi az, amit elpakolsz.

Hümmögött.

– Ceruzával szeretek keresztrejtvényeket és szókeresőket fejteni.

Szóval minden ceruzát ellopok, ami szanaszét hever.

Elképedtem.

– Biztos, hogy nem. – Kihúztam az éjjeliszekrényem fiókját, a ceruzák és az ecsetek szétgurultak benne. – Ezek egy vagyont érnek. El a kezekkel, csajsz!

– Művészeti szak? – érdeklődött nevetve.

– Hogy jöttél rá? – kérdeztem szárazon, bezárva a fiókot, majd visszafeküdtem.

– A ceruzákon és a vázlatfüzeten kívül is van egyfajta kisugárzásod.

Kisugárzás?

– Tudsz olvasni az emberekben, vagy valami?

– A nagyanyám szeretett jósolgatni, meg ilyesmi. Érdekes asszony-ság volt – mesélte a kezét piszkálgatva. – Azt mondta, a szokásaik sok mindent elárulnak az emberekről. Hogy milyen a kiállásuk. Fészke-lődés, testtartás, ilyesmi.

– Érdekes.

– Kedvenc film? – faggatott tovább Pippa.

– Az *Oroszlánkirály*. A tiéd?

– Simba nagyon menő. Öö... *A híres Ron Burgundy legendája*.

– Jó választás. És mi vitt rá, hogy a Grey Springst válaszd?

– A részleges ösztöndíj mellett? – Szünetet tartott. – Hinnél nekem, ha azt mondanám, hogy ezt éreztem helyesnek. A brosúrákat és a képeket nézegetve belém hasított egy érzés. Ez lesz az, ide tartozom.

– Hiszek neked.

Egy percre csend töltötte be a szobát.

– Nincsenek itt barátaim, csak új emberek. Örültségnek tűnik.

– Teljes örültség – értettem egyet, és közben a pulzusom az egekben volt.

– Te sem ismeresz itt senkit?

Átgördültem az oldalamba, és megdöbbsentem, hogy mennyi mindent meg tudok osztani az újdonsült barátommal. Úgy döntöttem, hagyom, hogy az igazság beszéljen helyettem, hogy megnézzem, miként hangzik. Kíváncsi voltam, hogy valaki más számára örültségnek tűnik-e.

– Talán ismerek valakit. Egy srácot.

Pippa átfordult, hogy szembenézzen velem, zöld szeme érdeklődéssel villant fel.

– Folytasd...

– Nos, ő a legjobb barátom. Volt, most is az, nem tudom. Együtt nőttünk fel, klasszikus barátokból szerelmesek történet. Azt terveztük, hogy középiskola után ide jövünk.

– Aztán elköltöztél?

– Aztán elköltöztem. – Egy pillanatra hagytam remegni görcsbe rándult gyomromat, majd felsóhajtottam. – Azóta nem láttam. Olyan befejezetlen volt az egész, de egyszerűen nem ment.

Pippa az álla alá igazította a kék párnáját.

– Micsoda?

– A távolság dolog. Felemésztett engem. Úgy éreztem, hogy... – Várt, amíg próbáltam megtalálni a megfelelő szavakat. – Minden alkalommal, amikor beszélünk, érezni lehetett a köztünk lévő távolságot, ami egyre csak nőtt. Végül a szüleim elvették a telefonomat, és amikor visszakaptam és bekapcsoltam, rájöttem, hogy alig próbált kapcsolatba lépni velem.

– Hát, ez elég brutális – szisszent fel. – Mit csináltál?

– Mérgező voltam. Nem akartam, hogy véget érjen, hogy érdeklődés hiányában vagy a távolság miatt elillanjon, ami köztünk volt. Megváltoztattam a számomat, és úgy döntöttem, hogy ha olyan könnyen elfelejtett, megnehezítem, hogy megtalálja, amikor ahhoz van kedve. Egyébként hamar megbántam.

Együttérés látszott Pippa porcelánfehér arcán, gyengédség a tekintetében, amit kissé elszorult torokkal könyveltem el, mert eszembe jutottak azok a lehangoló napok.

– Megváltoztam miatta. Én... nem leszek könnyen szomorú vagy lehangolt. Egyszerűen nem olyan vagyok. De nem tudtam, mi történik velem. Szóval megállapodtam a szüleimmel és az otthoni barátnőmmel, Alexisszel, akivel néha még mindig beszélek, hogy megszakítom vele a kapcsolatot.

– És mit gondolsz, ezek után is erre az egyetemre jelentkezhetett?

Ez volt benne a rémisztő oldal. Mert mi van, ha nem? *Akkor nem.* Egyszer és mindenkorra túl kellett volna jutnom rajta. Ennek ellenére elképzelhetetlennek tartottam.

– Ígéretet tettünk egymásnak. Továbbá megígértem magamnak, hogy ha kimászok a nyomoromból, és továbbra is ugyanaz a lány maradok, akit valaha szeretett, akkor minden rendben lesz.

– Szárazon felnevettem. – Olyan nyálasan és ostobán hangzik, nem? Ki csinál ilyet?

A hallból zaj hallatszott, ajtók csapódtak, miközben mindketőnkben tudatosult a ránk váró bizonytalanság. Új életek, új kezdek és esély a régi lángok felélesztésére, vagy újakra.

– Egy bátor lány, aki odaadta a szívét valakinek, akiben megbízott. Az csinálja ezt – válaszolta végül Pippa.

Egy könnycsepp gördült le az arcomon, miközben rámosolyogtam, és megismételtem a korábbi szavait.

– Te és én jó barátok leszünk.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

HÁROM

Daisy

Kilencévesen

– **Jobb, ha sötétedés előtt hazajössz**, kisasszony, vagy egész hétvégén szobafogságban leszel, hallod? – mormogta anyám a kis házunk tornácáról, ami egy vadvirágos mező és rég elfeledett kertek és termények között feküdt.

– Itt leszek!

Leugrottam a lépcsőről, felpattantam a biciklimre, és néhány percig követtem a poros földutat, amíg el nem értem a Burnell birtok bejáratát. Gyakorlatilag szomszédok voltunk, bár sétálva tíz percbe telt volna odaérni. A gazdaságuk hatalmas. Quinn apukája tejtermelő, és a földjeik tele vannak haszonállatokkal és szénabálákkal, ameddig a szem ellát.

Integtettem Quinn anyukájának, aki a tornácon ült egy könyv és egy csésze tea társaságában, majd tekertem tovább a házuk mellett, amíg oda nem értem a létrához.